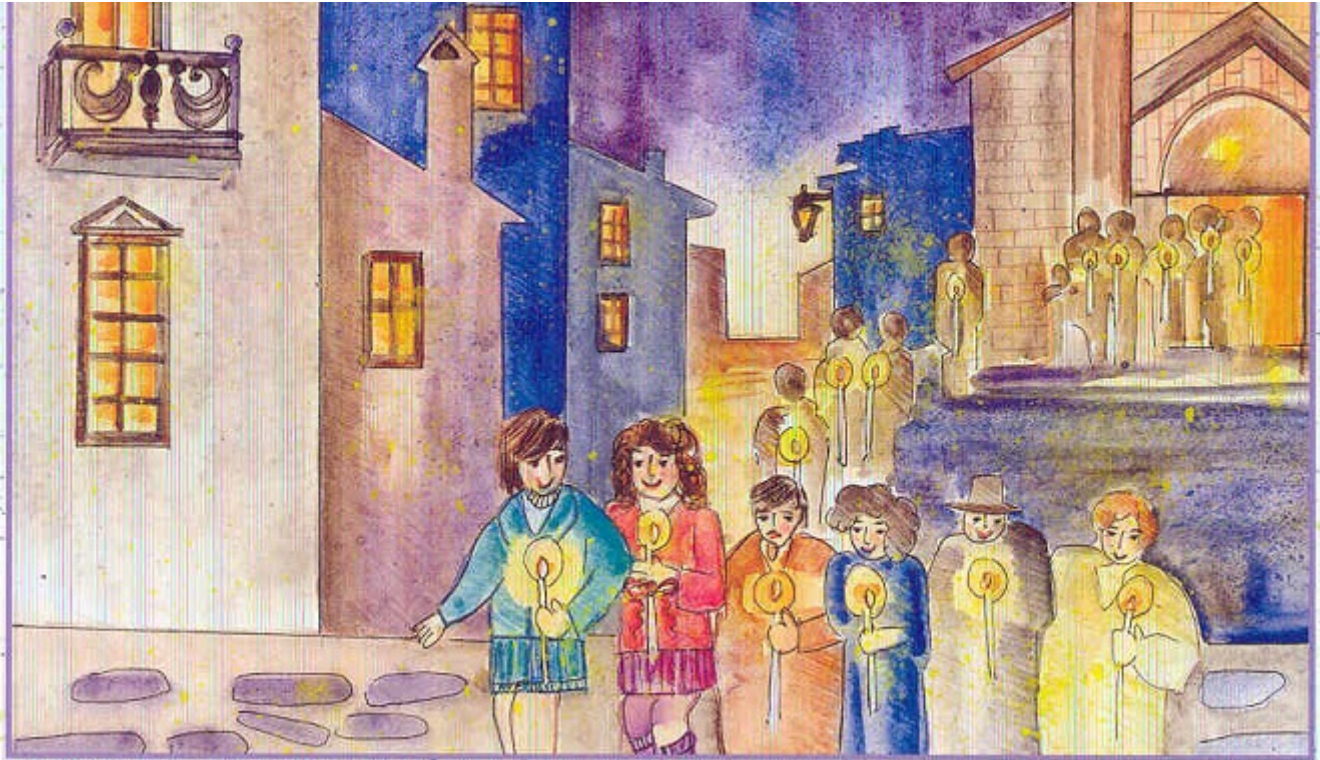

Η Ανάσταση του Ιησού στην ποίηση

Πολιτισμός / Λογοτεχνία - Φιλολογία / Ποίηση

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί· πάσχα Κυρίου πάσχα. Εκ γαρ θανάτου προς ζωήν, και εκ γης προς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν,

Καθαρθώμεν τας αισθήσεις και οψόμεθα, τω απροσίτω φωτί της αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, και Χαίρετε φάσκοντα, τρανώς ακουσώμεθα, επινίκιον άδοντες. Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος· Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρείας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ω στερεούμεθα.

Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια· εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, την έγερσιν Χριστού, εν η εστερέωται. Χθες συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθες, αυτός μεν συνδόξασον Σωτήρ, εν τη βασιλεία σου.

Κανόνας, Αναστάσιμος

Που λες και λέει μες στην καρδιάς τα φύλλα:
Γλυκειά η ζωή κι ο θάνατος μαυρίλα.

Χριστός Ανέστη! Νέοι, γέροι και κόρες,
Όλοι, μικροί μεγάλοι, ετοιμαστείτε •
Μέσα στες εκκλησίες τες δαφνοφόρες
Με το φως της χαράς συμμαζωχτείτε •

Ανοίξτε αγκαλιές ειρηνοφόρες
ομπροστά στους Αγίους και φιληθείτε •
Φιληθείτε γλυκά χείλη με χείλη,
Πέστε: Χριστός Ανέστη, εχθροί και φίλοι.

Δάφνες εις κάθε πλάκα έχουν οι τάφοι.
Και βρέφη ωραία στην αγκαλιά οι μανάδες •
Γλυκόφωνα κοιτώντας τες ζωγραφισμένες εικόνες,

ψάλλουνε οι ψαλτάδες •
Λάμπει το ασήμι, λάμπει το χρυσάφι,
Από το φως που χύνουνε οι λαμπάδες •
Κάθε πρόσωπο λάμπει απ' τ' αγιοκέρι,
οπού κρατούνε οι Χριστιανοί στο χέρι.

Διονύσιος Σολωμός, Ο Λάμπρος, Η ημέρα της Λαμπρής

Ανάσταση

Βαριά τα μαύρα κρέπια η νύχτα σέρνει
κι η πλάση μια θωριά θλιμμένη παίρνει.
Δεν πάει καιρός που μέσ' από τα πλήθια
κάποιος πιστός ξεχώρισε. Κοντάρι
δεν άδραξε για να χτυπήσει στήθια
Θεού. Του δόθηκε η μεγάλη χάρη
Θεό να θάψει. Ο τάφος, νά! Θλιμμένα

κανέννας μπρος στο μάρμαρο δε γέρνει,
μα η πλάση κλαίει κι είναι όλα βουτηγμένα
στα κρέπια τα πηχτά που η νύχτα σέρνει.
Τα μαύρα κρέπια η μέρα τώρα σκίζει,
κι ο ήλιος χρυσαφένιος πορφυρίζει.
Ανοίγει ο τάφος. Γύρωθε πετάνε
αγγέλοι. Πέφτουν χάμου θαμπωμένοι
οι αντίχριστοι. Οι άγγελοι τραγουδάνε·
καθένας τους μιαν αρμονία υφαίνει
κι ένα όνειρο. Τα ζαφειρένια πλάτια
αχολογάνε. Ο ουρανός χωρίζει
να Τον δεχτεί στα αιθέρια του παλάτια
κι η μέρα όλο και μαύρα κρέπια σκίζει.

Κ. Καρυωτάκης, *Εφηβικοί στίχοι 1913-1916*

Χριστός ανέστη

Είχαμε πάρει το μονοπάτι για το σπίτι
θάλασσα ολούθε μπαμπακιά ο Απρίλης
κι όσο χωνόμαστε μες στα πλατάνια
τόσο σωπαίναν δε φυσούσε
μόνο που με κοιτάζαν από μέσα μου
νωπά τα μάτια της απ' τα κεριά
και σφύριζα θυμάμαι το Χριστός Ανέστη.

Ο ουρανός που λίγο πριν αστροφορούσε
σ' άσπρο σεντόνι γύριζε και σε βρεγμένο.

Δυο βήματα απ' τη βρύση ο αδερφός της,
έσταζε το βρακί και το παγούρι του
—Χριστός Ανέστη, πώς περνάς, τι να περνούσε

κόντευε χρόνο πεθαμένος.
Γύρισε να μας δει κι έφεξε ο τόπος
σαν κάποιος να μας φωτογράφιζε τη νύχτα.

Μιχάλης Γκανάς, *Μαύρα λιθάρια*, 1980

Πάσχα 1987

Λαμπρύνομαι ως άτομο μα όχι
στην ολότητα· η λάμψη όμως
εκπηγάζει από κείνη των ψυχών
τη σύναξη
που διαφεντεύει γαλαζοπράσινο.
Αποφεύγω τα μηνύματα
κι αποφεύγω τ' αυτοκίνητα.
Είμαι διαβάτης· επιβάλλομαι
στην κίνηση.

Νίκος Καρούζος, *Οιδίπους τυραννούμενος και άλλα ποιήματα*.

<https://bit.ly/3MnURNM>